

Disznó vágás

Gyermekkoromban sokszor már december elején fehér lepel borította be a Szentlászlói tájat. A puha hótakaró, mint a jó szülő, gondosan betakarta a vetéseket, a szénakazlakat, a szárkúpokat, a dűlőutakat. Vékony jég borította kerek tó vizét. Lassan álmosan folyt az élet. A gyermeknépség igencsak várta már a szünidő kezdetét. Főleg nekünk a tanyán lakó gyerekeknek, a frissen hullott ropogós hóban még tovább tartott az út, mint máskor. Valaha még szombaton is tanítás volt, szóval egy ilyen szombaton igen izgalmas esemény vette kezdetét minálunk. Még sötét volt, de bent a házban égtek a fények, szüleim tettek-vettek, kint kutyaugatás. Valaki jött, jókedvű, hangos köszönés. Még a kutyanak is mondott valami barátságosat. Apám bekísérte a szomszédot, majd kis idő múlva megérkezett a másik is. A házban beszélgetés, valami humoros, mert mindenki nevet. A levegőt forralt bor illata tölti meg. Ma disznót vágunk, állapítottam meg ünnepélyesen. Na, persze tudtam is, sőt alig vártam már hogy elérkezzen ez a jeles szombat. Bár, lehet, hogy a szegény áldozat, ha tudta volna, hogy ma mi vár rá, egészen más véleménnyel lett volna. De szerencsére nem tudta, sőt éhesen rőfögve várta a reggelit. A férfiak meg a két nagyobb testvérem mindenre elszántan megindultak az ól felé. Én meg a húgomékkal, akik már erre a sok járkálásra ugyancsak felébredtek, a még meleg takaró alá bújtunk hogy ne kelljen hallanunk a szegény sertés segélykiáltását! Egyre halkabban hallatszott a hangja, majd végleg elhallgatott. Akkor már mi is kimerészkedtünk. A böllér, egy kézzel tekerhető pörkölővel gondosan megpörkölte a disznó mindkét oldalát. Apám meg kaparta egy lapáttal a leégett sörtét. Kezdett világosodni, meg hát a hó is világított. A katlanon nagy üstben már víz forrott. Az udvaron serénykedők, közben megittak egy pohár forralt bort.

Nekem meg indulnom kellett az iskolába. Egy jó óra volt az út, főleg most friss hóban még több is talán. Nagyon nehezen telt az idő, gondolataim otthon jártak. A szünetben elmeséltem hogy mi is történik e napon minálunk. Szombat lévén, az iskola nem tartott olyan sokáig, így dél körül már hazafelé tapostam a havat. De mintha most kétszer olyan hosszú lett volna az út, mint máskor. Végre csak haza értem egyszer. Az udvaron már megint nyugalom, csak a katlanban pattogott a tűz. Bent zajlott az élet. A konyhában főtt a húsleves, a kemencében sült a hurka, de a sparhelten még egy nagy fazék töltött káposzta is fődögélt csendesen. A folyosón található asztal körül ketten a kolbászt töltötték. A spájzban a polcok fehér papír abroszán a hurkák heverték sorokban. Rudakon lógott a szalámi, kolbász, disznósajt, májashurka. Várták hogy mehessenek a füstölőbe. Lassan elkészült minden, helyükre kerültek az elmosogatott nagy edények, vajlingok. Az asztalok tisztára mosva, megterítve várták hogy végre mindeni körbeülje. Édesanyám meg csak hordta-hordta befelé a sok finomságot. Megkezdődött a disznótor, amely sokszor késő estébe nyúlt. Eltelt egy mozgalmas, nagyon fáradságos, de mégis szép nap, amely a tanyasi emberek életébe egy kis változatosságot hozott. Nem is beszélve a sok finomságról, amik majd a közelgő ünnepek asztalát is megtöltik. Az ilyen nagy étkezések után a család még nagyon sokáig kártyáztatott, olvasgatott a pattogó kályha melege mellett, és a sejtelmes fény jótékony homályában pihente ki a nap fáradalmait.

Írta: Nagy Endre

Nagy Endre-Disznó vágás

Írta: Administrator

2012. július 04. szerda, 15:39 - Módosítás: 2012. december 17. hétfő, 12:14
